

KUNO BRINKS, ETSER EN GRAVEUR

In 1937 komt de belangrijkste gravure voor de Academie gereed: Don Quichote en Sancha Pancha, de dolende ridder, die sedert de film van Pabst (1933), die zich ook nog niet geheel wist te bevrijden van de visie van Daumier, wederom haar intrede in de beeldende kunst heeft gedaan. Vergelijken wij deze prenten met vroeger werk, dan blijkt hoezeer het werk begint te winnen aan vastheid en karakter, nog niet zoozeer de etsen als wel de gravures, die tot grooter beperking maanden. Elke lijn vraagt bij de gravure steeds om strenger verantwoording. Toch — in aantal overwegen de etsen — beginnen omstreeks 1935 óók de etsen een meer eigen handschrift te vertoonen (Ravello; Tréboul; Notre Dame, Parijs), dat tevens in de penseel- en penteekeningen is terug te vinden. Het is bij Brinks een dun en kruivend, bijna dartel, spel van lijnen en van boogjes en kringelende krasjes dat echter het licht toch weet te vangen en direct de voorstelling

Don Quichote, burijngravure, 1936-'37

